

Deutschland über alles — í Jerusalem

NYLIGA KOM HIN FYRSTI TYSKI SENDIMAÐURIN TIL ISRAEL, OG NAKRAR DAGAR SEINRI KOM ISRAELSKI SENDIMAÐURIN TIL TYSKLANDS. TÁ EINN MINNIST AFTUR Á BARDAGAÁRINI, MÁ HETTA SIGAST Á VERÐA EINN MERKISDAGUR Í HEIMSSÖGUNNI. VIT FARA TIL AT ENDURPRENTA HVAT BLAÐMAÐUR DANSKA STJÓRNAR BLAÐSINS »AKTUELT« SIGUR UM HESA HENDING

De scener, der udspejlede sig foran præsidentpalæet i Jerusalem, var på en gang utrolige og forstællelige. Den 49-årige tidligere værnemajors og ritterkreuz-indehaver skred fronten af, mens de israelske panserkorps-soldater stod ret og det jødiske politiorkester intonerede Deutschland, Deutschland über alles, über alles in der Welt. Så brød hundreder af demonstranter med papjødester på brystet og råbende »Nazi, nazi, nazi« gennem de stærke politispæringer. De holdt SS-standarder i vejret og svingede med israelske flag, hvor sørgeløse dækkede den blå davidstjerne

DER BLEV SKREVET HISTORIE

FOR FØRSTE GANG, siden den vesttyske ambassadør ankomst til Israel, gjorde politiet brug af gummiplumper, og haverne omkring præsidentpalæet forvandlede de følgende minutter til noget af en tragedie. Demonstranterne, der tilhørte organisationerne for nazistiske ofre, satte sig til modværge, forbitrede over, hvad deres eget politi her gjorde. Mange mennesker græd, mens politiet arresterede los blandt demonstranterne og samtidig måtte forsvare sig mod mængden. De anholdte førtes til ventende politibil, mens andre af demonstranterne uddelte løbesedler, der opfordrede befolkningen til at isolere vesttyskerne i Israel i en »selskabelig ghetto«.

Mens alt dette foregik, blev der skrevet historie i præsidentpalæet, hvor ambassadør Rolf Pauls med lav, bevæget stemme oplæste sin tiltrædelsestale — på tysk. Han sagde, at det nye Tyskland med sorg og afsky ser tilbage på det nationalsocialistiske regimes grufule forbrydelser, der først og fremmest betød så svære lidelser for det jødiske folk:

— Siden da har mange mennesker af god vilje på begge sider tålmodigt arbejdet på at berede vejen til den nye begyndelse i forholdet mellem vore to folk. Jeg er klar over, at jeg som den tyske forbundsrepublik's første ambassadør i Deres land står over for en vanskelig og vigtig opgave...

KUN 20 ÅR SIDEN

Der fulgte overrettelse til hebraisk, og mens demonstranterne uden for råbte: »Ud med Pauls!« svarede præsident Shazar, tydeligt påvirket af øjeblikkets betydning. Han sagde bl. a.:

— I den tyske forbundsrepublik's forslag om at opbygge fuld diplomatisk forbindelse med Israel og i den israelske acceptering af dette forslag kan man se et slående bevis på de dybtgående forandringer, der har fundet sted siden den tid, Deres Excellence med fuld ret betegnede som »forfærdende forbrydelser«. Der er kun gået 20 år, siden de rester af mit folk, der havde overlevet, blev reddet fra de koncen-

trationslejre og krematorievogne som naziregimet havde opfundet til udryddelse af jøderne i alle de lande, nazisterne havde undertrykket.

Erindringen om denne gru og dens ofre er levende i vor generations tanker og vil ikke glemmes af os eller kunne fjernes fra anstændige menneskers samvittighed, så længe menneskeheden anerkender livets ukrænkelighed og retfærdighedens princip.

Selv i de værste tilintetgørelses dage mistede mit folks forpinte og mishandlede aldrig deres menneskelige værdighed og deres urokkelige tro på fremtiden. Af disse rødder voksede den heroisme, der kom til udtryk i dødslejerne, i ghetto-opstandene og i kampen om jødisk uafhængighed i vort gamle fædreland. De ord, som digteren skrev år tidligere, bekræftedes: »Jeg har reddet min Gud og min Gud har reddet mig...«

Deres overrækkelse i dag af akkreditiver i Jerusalem, staten Israels hovedstad, viser, at kaos ikke varer ved for evigt og at selv den mørkeste nat afløses af morgengry. Og netop på grund af den bitre fortid lære er vi forpligtede til at koncentrere vor energi om fremtiden, så at hadets forkæmpere kan blive bragt til tavshed og anden fra hin frygtelige periode aldrig mere kan blive vakt til live...

»VI HAR IKKE GLEMT«

I virkeligheden har demonstrationerne i Israel omkring den vesttyske ambassadør ankomst været beskædnede af omfang, mens den af fentlige diskussion til gengæld har været særdeles levende og til tider har overskygget den valgkamp, som ellers optager sindene.

Da ambassadør Pauls i midten af måneden fløj fra Bonn til Israel, vidste han ikke, hvordan modtagelsen i Lod lufthavn uden for Tel Aviv ville forme sig. Da han landede, var lufthavnen spækket med polit, som endog havde »besat« kontroltårnet. Et halvt hundrede demonstranter bar skilte med indskrifter som »Vi ønsker et tysker-frit Israel« — et spil på de tyske nazisters makabre proklamerer af den og den by som »judentre«. Dette skilt blev båret af en israelsk husmor, der havde overlevet et ophold i Auschwitz. Pauls kastede et blik på hende og på en mand, der bar det israelske flag med sørgeløse og en inskription: »Yiskor — vi har ikke glemt« Og så hastede ambassadøren til et kort pressemøde, hvor han tog tråden op, idet han erklærede, at »tyskere og jøder kan ikke og skal ikke et eneste øjeblik glemme den frygtelige fortid«.

Så gik han ud til den sorte Mercedes, der førte ham og hans nær-

meste medarbejder, den omstridte forhenværende ungarsk, dr. Török (det fascistiske ungarske Horthy-styres tidligere diplomatisk repræsentant i rigshovedstaden Berlin) til Sheraton-hotellet i Tel Aviv, hvor en suite på 12 værelser på 4. sal er stillet til rådighed for fortruppen af den nye vesttyske ambassade, der i alt vil komme til at omfatte 36 tyskere og 15 ansatte israelere.

Hotellet var omringet af politi. 4. etagen var besat af sikkerhedsfolk, der gik grundigt til værks. Ambassadørens første ordre var 12 sodavand, og tjeneren og hans bakkens indhold blev omhyggeligt undersøgt på hotelgangen...

Da ambassadøren kort efter tog et bad i hotellets swimmingpool, stod israelske sikkerhedsfolk vagt omkring bassinet. Der tages ingen chancer.

AMBASSADØREN I MARTYR-MUSEET

Rundt om i Israel markeredes dr. Pauls ankomst ved protestmøder. Tidligere koncentrationslejr-fanger protesterede ved Treblinka-mindeområdet i Tel Aviv, hvor en af deres ledere erklærede, at »Tyskland har ikke forandret sig. Bonn-regeringen kunne ikke finde nogen, der havde mindre pletter fra Hitler-tiden end dr. Pauls, der gjorde tjeneste i Wehrmacht, og dr. Török, der arbejdede i den ungarske ambassade i Tyskland«.

På gaderne i Tiberias, Beersheba, Acre og Ramat Gan var der malet gule jødesterne som dem, nazisterne tvang jøderne til at bære, og i de tidligere Warszawa-ghetto-kæmpers Kibbutz Lohamei Hagetaon og Yad Mordechai holdtes demonstrationer.

Dagen efter sin ankomst til Israel, anmodede ambassadør Pauls overraskende om at måtte aflægge martyrer-museet og dokumentarcentret i Yad Vashem et besøg. Ledsaget af repræsentanter for det israelske udenrigsministerium og en flok sikkerhedsvagter gennemgik dr. Pauls museet og erklærede bagefter, at det havde været en af de mest rystende oplevelser i hans liv.

Til trods for de hurtigt arrangerede afspærringer lykkedes det heller ikke her at forhindre en demonstration. Da han stod midt i mindekrypten og så hen over alle navnene på de nazistiske koncentrationslejre, hvor jøder omkom, råbte en kvinde fra indgangsdøren: »Pauls habait! Pauls raus!« Det viste sig at være formanden for Jerusalem-afdelingen af partisan-kæmpers organisation, fru Brunya Klibanski, og når hun havde kunnet komme ambassadøren på så nært hold skyldtes det, at hun hørte til museets medarbejdere. Selv om ambassadør Pauls ikke kunne undgå at høre råbet, reagerede han ikke, men blev stående med bøjet hoved. Under besøget hørte han udelukkende engelsk, og israelske blade bemærkede, at han ikke — som det ellers er skik, når prominente gæster besøger museet — blev anmodet om at tænde kryptens mindeflamme.

»VI MÅ HOLDE OS TIL PRAKTISK POLITIK«

Mens ambassadør Paul søgte efter en passende ambassadebygning, kan han følge med i den israelske presser kommentarer til hans ankomst og til den kendsgerning, at Israel i det hele taget har accepteret diplomatisk forbindelse med Vesttyskland. Bortset fra bløde yderst til højre og venstre må han vist erkende at modtagelsen — alt taget i

betragtning — har været positiv som en nogtæn israelsk acceptering af realiteterne.

Det eneste tilbageværende tysksprogede dagblad i Israel, »Jedioth Chadaschoth« (Sidste Nyt) skriver, at »Israel har ikke som stat råt til at føre en følelsesbetonet og følelsesbestemt udenrigspolitik. Vi må én gang for alle nå til den erkendelse, at vi ikke i udformningen af vore udenrigspolitiske forbindelser kan tillade os nogen luksus i form af »splendid isolation«, rendyrkning af antityske følelser eller uovervindelig modstand mod udsendinge fra det tyske folk...«

Bladet finder videre, at også den del af den israelske befolkning, som af principielle grunde måtte være imod oprettelsen af en tysk ambassade i landet, må acceptere et fait accompli og må vise den statsborgerlige modenhed over for akkrediterede repræsentanter for en fremmed stat, som man må kunne forvente af os«.

Samtidig gør »Jedioth Chadaschoth« dog opmærksom på, at man bør holde sig til den praktiske politik i forholdet mellem Vesttyskland og Israel, og bladet er ikke enig med forbundskansler Erhard, når denne i forbindelse med oprettelsen af diplomatisk kontakt også har talt om den historiske opgave som en tilnærmelse mellem de to folk måtte siges at være. Det er et spørgsmål, som vil kræve generationer at løse, skriver »Jedioth Chadaschoth«.

»BONN ER IKKE TYNGET AF TAKT«

Også af andre israelske blades kommentarer fremgår det, at man i Israel anskuer forholdet til Vesttyskland i et særdeles realistisk perspektiv — med et stærk af skepsis. »Jerusalem Post« skriver således, at »man kan se et gunstigt tegn for ambassadør Pauls ankomst i den vesttyske forbundskansler Erhards tale på Helgoland, hvor han erklærede, at Tyskland aldrig vil indlede en ny krig. Tiden vil vise, hvorvidt dr. Erhard har ret, for Tyskland har muligvis i dag en større afsky for krig end de fleste andre lande. Men det var ikke krig, Hitler førte mod det jødiske folk, det var et forsøg på total udslættelse, og forholdet mellem de to lande er endnu ikke på nogen måde normalt og vil måske ikke blive det i endnu mange år«.

Bladet kritiserer Bonn for at have taget sin beslutning om diplomatisk anerkendelse af Israel særdeles pludseligt og som led i den vesttyske strid med Ægypten om dettes mulige anerkendelse af Østtyskland. Og med henvisning til dr. Pauls og ambassadørs vicechef dr. Török's forord skriver bladet maliciøst, at »forholdet fra begyndelsen af forhandlingerne med Bonn om oprettelse af diplomatisk forbindelse stod det klart, at det vesttyske udenrigsministerium ikke folte sig tynget af noget over-skud af takt og diskretion. Man kan ikke komme uden om, at udnævnelsen af en tidligere værnemagts officer som Tysklands første ambassadør — dr. Pauls personlige fortjenester i

ovrigt ufortalt — var mangel på takt...«

Men »Jerusalem Post«, der normalt afspejler regeringssynspunkter, beskæftiger sig også med demonstrationerne, idet bladet fastslår, at oprettelsen af diplomatisk forbindelse med Tyskland var en beslutning, der fik demokratisk godkendelse i Knesset (Israels parlament). Det er en politisk afgørelse, der, når den en gang er truffet, kun kan ændres af det samme forum og ikke kan trues eller påvirkedes af enkeltpersoner, der ikke måtte være enig i den. De fremtidige israelsk-tyske forbindelser er ikke mindre betydningsfulde end Israels forbindelser med andre lande, og vi har grund til at håbe, at dr. Pauls vil have held til at fremme dem«.

»HÆNDER UDEN BLOD«

Også fagforeningens-bevægelsen Histadrut's blad »Davare fremhæver vesttysk mangel på takt i valget af ambassadeledere. Denne mangel på takt viser forskellen mellem det tyske og det israelske syn på den ganske særlige karakter, som forholdet mellem vore to lande har, skriver bladet. Det må være vor opgave at søge at reducere denne forskel...

Det konservative »Herut«, hvis parti af samme navn har stået bag en del af demonstrationerne, siger uden besymkning, at valget til ledende poster i den vesttyske ambassade viser, »at det er umuligt i Tyskland at finde en eneste politiker, diplomat eller tjenestemand, om hvem man uden tvæns kan sige, at der ikke blæser blod til hans hænder« — og bladet benytter derefter lejligheden til at angribe regeringerne for eftergivenhed over for Bonn.

Sammenfattende må man nok fastslå, at både den vesttyske og den israelske regering nærer ønske om at bedre det gensidige forhold, men at man i Bonn ved denne som ved flere andre lejligheder lider under mangel på diplomatisk sans ved bedømmelse af en præker situation.

Nu er dr. Rolf Pauls imidlertid indsat i sit embede, og få dage efter afleverede Israels ambassadør i Bonn, Asher Ben Nathan, det israelske forsvarsministeriums tidligere generaldirektør, slim akkreditiver.

Med al forståelse for, hvad et stort antal israelere bærer på af forfærdende fortid, må man sympatisere med regeringen i Jerusalem, som til trods for denne fortid er parat til et realistisk samarbejde med et Tyskland, der i gerning har vist vilje til at bringe sonofre for nazisternes forbrydelser.

Men hvor meget, der endnu skal overvindes, for man vil kunne tale om et normalt forhold mellem de to lande, ses af det perspektiv, der ligger i jødisk afspilning af »Deutschland, Deutschland über alles« i Jerusalem, næsten samtidig med, at dommerne i Frankfurt afsagde kendelsen over Auschwitz-sadistene.

Man er tilhøjlig til at give »Jedioth Chadaschoth« ret: det vil kræve generationer.

(Framhald)

B.36.—T.B.

MARATHÓNDYSTURIN MI KILI

Á Tvoroyri leikti T.B. javnleik móti B.36, og tað enná at spælt varð í 4 tímar (at teir tímu). Tá tann vanliga leikúdfn var farin stóð tað 1—1. Umyndstírnir gövu heldur einki úrlit. So skuldi spælast til annar parturin fekk mál, men gakk, teir fingi onki. Kl. 6.50 fekk T.B. straffi, nú mundi verða liúgt hugsaðu fólk (ið just tá vóru komin aftur frá náttúru). Men Ólavur Olsen bjargaði í besta stíli, bólturin fór til Margo ið skjeyt beinanvegin, men aftur bjargaði Ólavur, tó hildu teir at nú var

best at gevast, kanska tí at tað er so ringt at spæla við lýkt.

Enn er ikki avgjørt hvar umdysturin skal verða, men eftir internationalum reglum skal hann vera á neutralum vólvi.

SKULA TIT BRÚKA BIL

persónkoyring ella skúla-koyring, so snárið tlf. 3456

Alexander Dalfoss